

ЊЕГОВОЈ СВЕТЛОСТИ
ГОСПОДАРУ И КЊАЗУ СРПСКОМ
МИЛАНУ М. ОБРЕНОВИЋУ IV
НА ПОВУ ГОДИНУ
1873.

Теби Кнеже сјајна падо!
Нева песму милу Срб,
Весели се с тобом радо,
Јер Душанов дић' ћеш грб.

Теб' светило и узоре!
Српски народ данас зове,
Да им бацаш иг у море,
И скинеш им ти окове.

Тебе Кнеже зове Босна!
Да јупачком твојом руком,
Дана створиш њој радосна,
И раздвојиш с тенском муком.

Тебе зове Ерцеговац!
Испод кршиног Дурмитора,
Из Приморја Далматинац,
Са Крајине од Котора.

Тебе чека Албанија!
Сву на тебе паду ставља,
И сва листом Румелија,
На ти лавров венац справља.

Са Балкана кликће вила:
Под Авалом тебе тражи,
Устај Кнеже славо мила!
Своју браћу ти оснажи.

Света Гора песме поји,
Свевиншѐму Богу творцу,
Покрај мора која стоји,
Теб' с' радује као оцу.

Војвођани преко Саве,
Што страдају од Мађара,
Сви полагају паде пове,
На те Кнеже поглавара.

Да и њима сунце грапе,
Да им скинеш рапе тенске,
И лепши им дан осване,
Од деснице ти витенске.

Сад те зове лето пово,
Показује к' Призрену пут,
Да осветиш ти Косово,
Јер са славом ти си обасут.

Тебе зове цар Душан!
У Призрену престоници,
Да осветиш Видов дан,
С бритким мачем у десници.

Да избавиш и там' Срба,
Да му створиш ти слободу,
Душановог дигнеш грба,
Ка високом неба своду.

Да посредством мача твога,
Надне душман и варвар,
На да црква Дечанскога,
Тад обнови свој олтар.

Честитам ти пово лето,
Господару сјајна звездо,
У Београд место свето,
Под Авалом дично гвездо.

Прими Кнеже речи ове!
Из млађаних мојих груди,
Јер за твоје зраке пове,
Ја полажем своје труди.

Одали

Милан Сташић *Дрмалчевач*

У Београду.

БЕЛЕШКА
УЗ ПЕСНИЧКИ ПОЗДРАВ
КНЕЗУ МИЛАНУ

У раздобљу романтизма, оданост националном програму, али и владару као носиоцу тог програма, изражавана је и у песничкој форми. У краљевачком Народном музеју чувају се три таква поздрава упућена ЊЕГОВОЈ СВЕТЛОСТИ ГОСПОДАРУ И КЊАЗУ СРПСКОМ МИЛАНУ М. ОБРЕНОВИЋУ IV у разним приликама: за Нову годину 1873, затим при Кнежевом повратку из Цариграда 1874. и на дан његовог патрона, Светога Николе, исте године.

Сва три поздрава написао је Милан Станић — Драгачевац као богослов III и IV године у Београду. Милан Станић је 1876. године рукоположен за свештеника у Краљеву и ту је службовао до краја живота, 19. марта 1922. године. Остали биографски подаци су оскудни. Знамо да је у чину протојереја и као намесник среза жичког радио на оправци цркве у Краљеву (1894), да је од оснивања Ратарске школе 1882. године био хонорарни вероучитељ. За свој рад и помоћ у збрињавању ратних рањеника и заробљеника добио је 1886. године Захвалницу Српског друштва црвеног крста.

Драган Драшковић